

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności – w całości lub pojedynczych części – decyzji Komisji wydanej w dniu 27 marca 2017 r. (SA.38825) Pomoc państwa – Włochy, domniemana pomoc państwa na rzecz prywatnych podmiotów świadczących usługi społeczne i zdrowotne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 TFUE i popełnionego przez Komisję błędu poprzez uznanie za uzasadnione selektywnego wyłączenia instytucji publicznych świadczących usługi społeczne i zdrowotne z ubezpieczenia macierzyńskiego INPS (Istituto nazionale di previdenza sociale – państwowego zakładu ubezpieczeń społecznych) i ze zwrotu kosztów z tytułu nieobecności pracowników, którzy opiekują się członkami rodziny z poważną niepełnosprawnością.
2. Zarzut drugi dotyczący państwowego pochodzenia pomocy, ponieważ zdaniem skarżącej środki przeznaczone na pokrycie kosztów, które dla przedsiębiorstw prywatnych stanowią ubezpieczenie macierzyńskie i koszty związane z nieobecnością pracowników opiekujących się członkami rodziny z poważną niepełnosprawnością, są wypłacane przez INPS i w związku z tym przez państwo włoskie przy użyciu zasobów państwowych.
3. Zarzut trzeci dotyczący okoliczności, że środki te sprzyjają zdaniem skarżącej przedsiębiorstwom prywatnym poprzez przyznanie im korzyści w porównaniu z instytucjami publicznymi świadczącymi takie same usługi, które to instytucje muszą ponosić całość kosztów związanych z okresami nieobecności pracowników z powodu macierzyństwa i opieki nad członkami rodziny z poważną niepełnosprawnością, co pociąga poważne skutki finansowe.
4. Zarzut czwarty dotyczący okoliczności, że sporne środki wpływają zdaniem skarżącej na wymianę handlową między państwami członkowskimi, ponieważ przynoszą one korzyści grupom wielonarodowym i przedsiębiorstwom włoskim z udziałem kapitału zagranicznego, które inwestują we Włoszech w celu osiągnięcia zysków, i karzą instytucje publiczne o mniejszych rozmiarach, które nie mają celu zarobkowego, poprzez zmianę ich struktury kosztów siły roboczej.

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2017 r. – Manuel Alfonso Sánchez del Valle i Calatrava Real State 2015/Komisja i SRB

(Sprawa T-497/17)

(2017/C 330/20)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Manuel Alfonso Sánchez del Valle (Madryt, Hiszpania) i Calatrava Real State 2015, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: B. Gutiérrez de la Roza Pérez, P. Rubio Escobar, R. Ruiz de la Torre Esporrín i B. Fernández García, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji (SRB/EES/2017/08) Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) wydanej na sesji wykonawczej w dniu 7 czerwca 2017 r., którą przyjęto program dotyczący restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español, S.A.;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzającej program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español S.A.;
- obciążenie kosztami strony pozwanej i interwenientów popierających częściowo lub w całości żądania strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku lub niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji, a co za tym idzie, naruszenia art. 41 ust. 2 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 20 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r., ponieważ nie dokonano rzetelnej, ostrożnej i realistycznej wyceny aktywów i pasywów Banco Popular przez osobę niezależną przed wydaniem decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
3. Naruszenie art. 18 ust. 1 lit. a) w związku z art. 18 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. w zakresie, w jakim zaskarżone decyzje postanawiają o wszczęciu postępowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular w sytuacji, gdy bank ten nie miał problemów z wypłacalnością, a problemy z płynnością finansową były przejściowe.
4. Naruszenie art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 806/2014 w zakresie, w jakim zaskarżone decyzje postanawiają o wszczęciu postępowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular w sytuacji, gdy istniały rozsądne możliwości, że inne alternatywne środki z sektora prywatnego mogły uniemożliwić jego upadłość niewykonalność w rozsądnym terminie.
5. Naruszenie art. 14 ust. 2 rozporządzenia (UE) 806/2014, ponieważ nie spróbowano zmniejszyć kosztów likwidacji i uniknąć pomniejszenia majątku, co nie było konieczne w celu osiągnięcia celów likwidacji.
6. Naruszenie art. 22 rozporządzenia (UE) 806/2014 poprzez brak wyważenia zaskarżonych decyzji i przyjęcia alternatywnych instrumentów sprzedaży przedsiębiorstwa przewidzianych w jego ust. 2, zgodnie z okolicznościami wymienionymi w ust. 3.
7. Naruszenie art. 15 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (UE) 806/2014 w zakresie, w jakim akcjonariusze powinni otrzymać więcej, niż otrzymali w przypadku zbiegu.
8. Naruszenie art. 29 rozporządzenia (UE) 806/2014.
9. Naruszenie prawa własności, a tym samym art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
10. Naruszenie prawa do skutecznego środka prawnego, z uwagi na brak prawa do obrony akcjonariuszy.
11. Naruszenie prawa akcjonariuszy i posiadaczy pozostałych tytułów włączonych do zakresu zastosowania amortyzacji i konwersji do bycia wysłuchanym przed podjęciem indywidualnego środka amortyzacji ich majątku, który przynosi im stratę.

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2017 r. – Álvarez de Linera Granda/Komisja Europejska i SRB

(Sprawa T-498/17)

(2017/C 330/21)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Pablo Álvarez de Linera Granda (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: E. Pastor Palomar, F. Arroyo Romero i N. Subuh Falero, abogados)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)